

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.786 van 26 mei 2026
in de zaak A. 247.872/XII-10.089**

In zake: B.J.

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Sabbe en Hendrik Lemmens
kantoor houdend te 1040 Brussel
Sint-Michielslaan 47
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 april 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Vlaamse Minister van Welzijn, Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen [...] d.d. 30 maart 2026 (kenmerk 20260323-3717). Bij deze beslissing werd de aanvraag van verzoeker tot erkenning als arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde op basis van overgangsmaatregelen definitief geweigerd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 13 april 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Kamervoorzitter Chantal Bamps heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat Hendrik Lemmens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 1 juli 2025 een gemotiveerde aanvraag in voor de erkenning als arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde, overeenkomstig de overgangsmaatregelen voorzien in artikel 12 van het ministerieel besluit van 4 september 2023 ‘tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van arts-specialisten, stagemeesters en stagediensten klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde’ (hierna: ministerieel besluit van 4 september 2023).

3.2. Een arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde is één van de erkende bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, overeenkomstig artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 ‘houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheelkunde’.

3.3. Het besluit van de Vlaamse regering van 24 februari 2017 ‘betreffende de erkenning van artsen-specialisten en van huisartsen’ (hierna: besluit van de Vlaamse regering van 24 februari 2017) bepaalt de procedure om de erkenning te bekomen van een bijzondere beroepstitel als arts-specialist of als huisarts voor wat betreft de Vlaamse Gemeenschap.

Er worden per erkende bijzondere beroepstitel erkenningscommissies opgericht die hoofdzakelijk, zoals bepaald in artikel 2, § 3, 1°, van het besluit van de Vlaamse regering van 24 februari 2017, als taak hebben:

“1° gemotiveerde adviezen te verstrekken aan de administratie over:
a) de aanvragen tot goedkeuring van een nieuw of gewijzigd stageplan;
b) de aanvragen tot erkenning als arts-specialist of als huisarts en de kwesties in verband met die erkenning.”

Een kandidaat-specialist in de klinische farmacologie en de farmaceutische geneeskunde wordt derhalve opgevolgd door de “Erkeningscommissie klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde” (hierna: erkenningscommissie).

3.4. De algemene erkenningscriteria van toepassing op een arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde worden voorts bepaald door het ministerieel besluit van 23 april 2014 ‘tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van arts-specialisten, stagemeesters en stagediensten’ (hierna: ministerieel besluit van 23 april 2014).

De bijzondere erkenningscriteria zijn vermeld in het ministerieel besluit van 4 september 2023, dat werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* op 31 oktober 2023 en in werking trad op 10 november 2023.

3.5. Overeenkomstig artikel 3 van het ministerieel besluit van 4 september 2023 kan een kandidaat-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde worden erkend als hij een voltijdse opleiding van

vier jaar volgt. Deze opleiding omvat enerzijds een praktische stage en anderzijds een theoretische opleiding (artikel 3, tweede tot vierde lid, van het ministerieel besluit van 4 september 2023).

Bij wijze van overgangsmaatregel voorziet artikel 12 van het ministerieel besluit van 4 september 2023 een afwijkend erkenningsregime voor artsen die – voorafgaand aan de inwerkingtreding van dat ministerieel besluit – reeds bijzonder bekwaam en medisch actief zijn in één of beide deelgebieden van de klinische farmacologie en/of farmaceutische geneeskunde:

“In afwijking van hoofdstuk 2 kan als arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde worden erkend:

1° iedere arts die algemeen bekend staat als bijzonder bekwaam en medisch actief in één of beide deelgebieden van de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde gedurende de laatste vijf jaren, voorafgaand aan de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

Het bewijs dat hij algemeen bekend staat als bijzonder bekwaam, kan onder meer worden geleverd aan de hand van een certificaat, zoals deze van beroeps- of wetenschappelijke verenigingen, alsook aan de hand van persoonlijke publicaties, bijscholing of andere activiteiten met betrekking tot de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde.

2° iedere arts die een bewijs levert van een gevolgde opleiding gewijd aan de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde, gericht op het verwerven van de eindcompetenties opgesomd in bijlage van dit besluit, van minimum één voltijdsequivalent jaar na het behalen van de titel niveau 1 en voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit besluit, en die een bewijs levert van de reeds behaalde eindcompetenties opgesomd in bijlage van dit besluit. Indien nog niet alle eindcompetenties opgesomd in bijlage van dit besluit behaald zijn, kan de bevoegde erkenningscommissie een compenserend stageplan voorstellen dat leidt tot het behalen van de titel ‘arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde’. De erkenning bedoeld in deze bepaling kan maar verleend worden wanneer alle eindcompetenties opgesomd in bijlage van dit besluit behaald zijn.

De erkenning bedoeld in dit artikel dient uiterlijk binnen twee jaar na de inwerkingtreding van dit besluit te worden aangevraagd bij de voor de erkenning bevoegde overheid.”

3.6. De erkenningscommissie formuleert een advies over de erkenningsaanvraag van een kandidaat-specialist in de klinische farmacologie en de farmaceutische geneeskunde. De te volgen procedure is uitgewerkt in artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 februari 2017, dat luidt:

“§1. Als de erkenningscommissie een negatief advies geeft en de administratie beslist om dat advies te volgen, bezorgt de administratie een voornemen tot negatieve beslissing aan de aanvrager met een aangetekende brief.

§2. De aanvrager kan binnen dertig dagen na de dag waarop hij het voornemen tot negatieve beslissing, vermeld in het eerste lid, heeft ontvangen, een bezwaarnota met zijn opmerkingen bezorgen aan de administratie.

De bezwaarnota van de aanvrager, vermeld in het eerste lid, wordt, samen met het negatieve advies en het voornemen tot negatieve beslissing, vermeld in paragraaf 1, en het aanvraagdossier, vermeld in artikel 8, §1, of artikel 14, §1, of het stagerapport, vermeld in artikel 11, voorgelegd aan de adviescommissie.

De bezwaarnota van de aanvrager, vermeld in het eerste lid, wordt behandeld volgens de regels die zijn vastgesteld bij of ter uitvoering van hoofdstuk III van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers.

De administratie bezorgt zijn definitieve beslissing aan de aanvrager, tenzij het advies van de adviescommissie afwijkt van het voornemen tot negatieve beslissing, vermeld in paragraaf 1. In dat laatste geval beslist de Vlaamse minister, bevoegd voor de gezondheids- en woonzorg.

§3. Als de aanvrager geen bezwaarnota indient binnen de termijn, vermeld in paragraaf 2, eerste lid, wordt het voornemen tot negatieve beslissing, vermeld in paragraaf 1, van rechtswege geacht een weigeringsbeslissing te zijn.”

3.7. Met een brief van 28 juli 2025 wordt de ontvangst van verzoekers erkenningsaanvraag bevestigd. De leden van de erkenningscommissie geven tijdens de zitting van 24 september 2025 een negatief advies over zijn aanvraag, op grond van de volgende overwegingen:

“Negatief advies

De erkenningscommissie oordeelt dat [verzoeker] niet kan aantonen dat hij bijzonder bekwaam en voldoende medisch actief was in één of beide deelgebieden van de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde gedurende de laatste vijf jaren, voorafgaand aan de datum van inwerkingtreding van het Ministerieel Besluit van 4 september 2023 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van arts-specialisten, stagemeeesters en stagediensten klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde. Hij is namelijk pas na 10 november 2018 [...] actief geworden in de klinische farmacologie/farmaceutische geneeskunde. De eerste functie die voldoende aanleunt bij de discipline dateert van 2020.”

3.8. Bij brief van 3 oktober 2025 brengt de verwerende partij verzoeker op de hoogte van het voornemen tot weigering van de erkenning in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde.

3.9. Op 18 oktober 2025 dient verzoeker bezwaar in tegen dat voornemen tot weigering.

3.10. Op 13 januari 2026 behandelt de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-) pleegzorgers (hierna: adviescommissie) het bezwaar en geeft het volgende advies:

“De commissie gaat niet over tot een nieuwe, eigen beoordeling van de situatie, maar spreekt zich uit over de genomen beslissing. Zij gaat na of die beslissing in overeenstemming is met de wettelijke regeling, met de algemene rechtsbeginselen en met de beginselen van behoorlijk bestuur, of zij procedureel correct tot stand gekomen is en of zij redelijk verantwoord en opportuun is.

De commissie stelt vast dat de verzoekende partij voltijds actief is binnen een klinische onderzoeksomgeving en dat haar professionele achtergrond inhoudelijk aansluit bij het domein van de klinische farmacologie en de farmaceutische geneeskunde.

De commissie merkt op dat de overgangsmaatregel ruimte laat voor interpretatie, en dat de huidige formulering op meerdere punten vaagheden bevat. Precies om die reden acht de commissie het aangewezen om een soepele, redelijke en teleologische interpretatie toe te passen, in overeenstemming met de ratio legis van de overgangsbepaling.

Verder erkent de commissie dat er structureel een tekort aan beschikbare stageplaatsen is binnen dit specialisatiedomein. Dit tekort heeft als gevolg dat kandidaten zoals deze arts disproportioneel zwaar worden getroffen. Voor hem betekent een weigering dat hij zijn huidige functie moet verlaten, met aanzienlijke sociaaleconomische gevolgen. De commissie houdt rekening met deze realiteit, die door de strikte toepassing van de regels onnodig wordt verergerd.

In haar overwegingen benadrukt de commissie dat de verzoekende partij binnen de doelgroep waarvoor de overgangsmaatregel bedoeld is: artsen met relevante, actuele en aantoonbare ervaring die vóór de operationele uitrol van de opleiding reeds binnen het vakgebied actief waren. De commissie stelt vast dat dit hier onmiskenbaar het geval is.

Na kennis te hebben genomen van het administratief dossier en na de hoorzitting, beschouwt de commissie dit bezwaarschrift gegrond. Om die reden moet een nieuwe beslissing worden genomen door de minister.”

3.11. Op 30 maart 2026 neemt de minister de beslissing tot weigering van verzoekers erkenningsaanvraag als arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde, op grond van de volgende overwegingen:

“Ik volg met deze beslissing het advies van de erkenningscommissie en ga over tot het definitief weigeren van uw erkenningsaanvraag klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde.

Om in aanmerking te komen voor erkenning op basis van artikel 12, 1° van het Ministerieel Besluit van 4 september 2023 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van arts-specialisten, stagemeesters en stagediensten klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde is vereist dat de bijzondere bekwaamheid en medische activiteit in de klinische farmacologie en/of farmaceutische geneeskunde ten laatste 5 jaar voor de inwerkingtreding van het bovenvermeld ministerieel besluit (dus op 10 november 2018) vast te stellen moest zijn. Uw dossier werd zorgvuldig en grondig doorgenomen en er werd vastgesteld dat u pas in de loop van 2020 voor de eerste keer een functie heeft opgenomen die voldoende aanleunt bij de discipline en waaruit bijzondere bekwaamheid kan blijken (sub-investigator bij het Centrum voor Vaccinologie). Dit is dus niet binnen het door de overgangsmaatregel in het ministerieel besluit vooropgestelde tijdsbestek. Deze voorwaarde wordt overigens strikt toegepast, waardoor alle erkenningsaanvragen op basis van deze overgangsmaatregel op eenzelfde manier worden behandeld. Een individuele afwijking op deze duidelijke vereiste valt daarom niet te verantwoorden.

Een weigering van erkenning op basis van de overgangsmaatregel in artikel 12 van bovenvermeld ministerieel besluit betekent ook niet dat u nooit een erkenning kan bekomen als arts-specialist in de klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde. U kan hiertoe immers een opleiding volgen (artikelen 3 en 4 van bovenvermeld ministerieel besluit). Deze opleiding bedraagt in principe vier jaar, maar het staat u vrij om na te gaan of u eventueel, voorafgaand aan of gelijktijdig met het indienen van een stageplan klinische farmacologie en farmaceutische geneeskunde, een aanvraag tot verkorting kan indienen (op basis van artikel 3/1 van het Ministerieel Besluit van 23 april 2014 tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van arts-specialisten, stagemeesters en stagediensten in combinatie met artikel 8, paragraaf 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 24 februari 2017 betreffende de erkenning van artsen-specialisten en van huisartsen). Deze verkorting kan maximum de helft van de duurtijd van de opleiding bedragen, zodat u een verkorting van maximum 24 maanden kan bekomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een

versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van de verzoeker

5. Verzoeker laat in zijn vordering tot schorsing gelden:

“De tenuitvoerlegging van de beslissing moet dringend worden geschorst wegens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

1. Onherstelbaar en dreigend jobverlies: Zoals unaniem en uitdrukkelijk vastgesteld door de Adviescommissie WVG in haar advies van 13 januari 2026, dwingt de weigering verzoeker om zijn huidige functie bij het Centrum voor Vaccinologie (CEVAC) van het UZ Gent te verlaten. De commissie erkende dat dit gepaard gaat met ‘aanzienlijke sociaaleconomische gevolgen’. (zie Stuk 2). Dit nadeel is niet hypothetisch, maar is door de definitieve weigering van 30 maart 2026 een actuele en dwingende realiteit geworden die de professionele toekomst van verzoeker vernietigt.

2. Feitelijke onmogelijkheid van het gesuggereerde alternatief: De Minister suggereert in de bestreden beslissing dat verzoeker alsnog een reguliere opleiding van vier jaar kan volgen. Artikel 3 van het Ministerieel Besluit vereist hiervoor echter een voltijdse opleiding. Het is voor verzoeker materieel, financieel en professioneel onmogelijk om een vierjarig voltijds assistentschap te combineren met het behoud van zijn huidige functie als arts onderzoeker. Ook de suggestie van een verkort traject door de Minister is niet van toepassing voor verzoeker ondanks jarenlange ervaring en het feit dat [...] zijn professionele achtergrond volledig inhoudelijk aansluit bij het domein van de klinische farmacologie en de farmaceutische geneeskunde (zie Stuk 2). De weigering om de overgangsmaatregel toe te passen op basis van een onwettige ijkdatum sluit verzoeker derhalve definitief uit van de discipline waarin hij reeds sinds juli 2020 onafgebroken expertise opbouwt.

3. Disproportionele impact: Het structurele tekort aan stageplaatsen zorgt ervoor dat verzoeker, ondanks zijn bewezen bekwaamheid, geen redelijk alternatief heeft om de titel te bekomen zonder zijn carrière te vernietigen (zie Stuk 2).

4. Onomkeerbaar verlies van unieke expertise en maatschappelijke rol: De onherstelbaarheid schuilt in de gedwongen verbreking van de continuïteit in een hooggespecialiseerde onderzoeksomgeving, waarbij verzoeker jarenlang en tot op heden heeft bijgedragen aan nationale en internationale onderzoeksprojecten. Bovendien is het manifest onredelijk dat verzoeker in het CEVAC wel bijdraagt aan de vorming van een nieuwe generatie professionals in zijn vakgebied, terwijl hem de erkenning voor eigen gebruik wordt onzegd.

5. De voornoemde middelen zijn ernstig (*prima facie* geschikt voor versnelde behandeling):

- Middel 1 (Art. 12 MB): het onderscheid tussen ‘gedurende vijf jaar’ en ‘ten laatste op’ is een helder juridisch verschil dat op korte termijn kan worden getoetst.
- Middel 2 (Zorgvuldigheid): de integrale negatie van deskundig advies zonder inhoudelijke tegenargumentatie en de hieraan verbonden disproportionele gevolgen zijn geschikt voor snelle beoordeling op principe.
- Middel 3 (Teleologische interpretatie): de ratio legis van de overgangsbepaling is onmiskenbaar gericht op de bescherming van artsen met reële praktijkervaring. De schending van het gelijkheidsbeginsel (Art. 10-11 GW) door de bevoordeling van louter historische ervaring boven actuele expertise leidt tot een juridische absurditeit die door de Raad onmiddellijk kan worden vastgesteld zonder diepgaand feitenonderzoek. Gelet op de samenloop van deze ernstige middelen die de bestreden beslissing schijnbaar onwettig maken, en de vaststelling dat een loutere nietigverklaring na de normale proceduretermijn geen effectief herstel meer kan bieden voor de inmiddels verloren gegane expertise en professionele functie van verzoeker, is voldaan aan de wettelijke vereisten van artikel 17 van de wetten op de Raad van State om de gevraagde schorsing onverwijld te bevelen.”

Beoordeling

6. Naar eis van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 4, § 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing op elk moment worden bevolen indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de

nietigverklaring van de bestreden akte of het bestreden reglement *prima facie* kan worden verantwoord. Met deze wijzigingen aan artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beoogt de wetgever de schorsingsprocedure te optimaliseren en maatwerk mogelijk te maken op basis van de spoedeisendheid die in de vordering tot schorsing wordt aangevoerd. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 9). Het is evenwel niet de bedoeling met deze hervorming de strekking te wijzigen van het begrip spoedeisendheid zoals dat thans gedefinieerd is door de rechtspraak van de Raad van State. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 11). Bijgevolg zal de spoedeisendheid worden vastgesteld wanneer de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen. Wanneer de afdeling bestuursrechtspraak een vordering tot schorsing verwerpt wegens het gebrek aan spoedeisendheid, kan een nieuwe vordering slechts worden ingediend indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen. De afdeling bestuursrechtspraak kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan worden ingediend indien het enige nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van de tijd (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. Zoals onder randnummer 6 wordt aangegeven dient een vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten te bevatten die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen, wat inhoudt dat het aan de verzoekende partij toevallt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat

de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dat zij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

Door verzoeker wordt in het verzoekschrift niet als dusdanig een uiteenzetting van de feiten gegeven die de spoedeisendheid moeten verantwoorden, doch wordt een betoog gevoerd betreffende “een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

De Raad van State stelt vast dat verzoeker aldus een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel poogt aan te tonen, daartoe vooral de gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schetsend. Deze algemeen geformuleerde toelichting bevat geen uiteenzetting van de spoedeisendheid, nu hij nalaat aan de hand van overtuigende en verifieerbare stukken aan te tonen waarom hij de vermeende nadelen niet zou kunnen dragen gedurende de periode die een procedure tot nietigverklaring in beslag neemt. Tevens wenst de Raad van State te benadrukken dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als schorsingsvoorwaarde is verlaten sinds de hervorming van de procedure bij wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ die, wat de bepaling betreft die artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wijzigt, in werking is getreden op 1 maart 2014. Door gewag te maken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder ook maar enige concrete band te leggen met de spoedeisendheid van de zaak, gaat de voormelde uiteenzetting voorbij aan de hervorming, ondertussen meer dan tien jaar geleden, van de schorsingsprocedure. Aan die noodzakelijk concretisering van de spoedeisendheid komt verzoeker alleszins niet toe door uiteen te zetten dat de schorsing wordt gevorderd wegens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

8. In zoverre nog zou kunnen worden aangenomen dat zijn argumentatie onder de zinsnede “[d]e tenuitvoerlegging van de beslissing moet

dringend worden geschorst wegens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” ter verantwoording van de spoedeisendheid lijkt te zijn aangevoerd, kan zijn betoog niet worden bijgevalen.

Te dezen laat verzoeker gelden dat i) er sprake zou zijn van een onherstelbaar en dreigend jobverlies; ii) het gesuggereerde alternatief feitelijk onmogelijk is; iii) er sprake is van een disproportionele impact omdat door het structureel tekort aan stageplaatsen het onmogelijk is om de titel te bekomen zonder zijn carrière te vernietigen; iv) een onomkeerbaar verlies van unieke expertise en maatschappelijke rol optreedt en v) de aangevoerde middelen ernstig zijn en *prima facie* geschikt zijn voor een versnelde behandeling.

9. In zoverre verzoeker aanvoert dat er sprake zou zijn van een onherstelbaar en dreigend jobverlies, beroept hij zich aldus vooreerst op een financieel-economisch nadeel.

Een dergelijk nadeel verantwoordt evenwel in de regel de spoedeisendheid niet. Het voorgaande neemt niet weg dat op grond van bijzondere redenen er toch van spoedeisendheid sprake is wanneer daaruit blijkt dat verzoeker niet kan wachten op een uitspraak ten gronde. Het komt aan verzoeker toe om concrete, op zijn situatie betrokken (verifieerbare) gegevens aan te brengen om de spoedeisendheid aan te tonen.

Hoewel het zich laat verstaan dat de bestreden beslissing voor verzoeker ingrijpende gevolgen heeft op financieel vlak, dan nog is vereist dat verzoeker, wil hij de spoedeisendheid verantwoorden, concreet aantoot aan de hand van verifieerbare gegevens én stavingstukken, dat het door hem aangevoerde financieel nadeel onomkeerbaar is en dat de omvang *cq* impact van een financieel en economisch nadeel bijgevolg, om een gebeurlijke schorsing te verantwoorden, dermate zijn dat hij de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen.

Verzoeker beperkt zich te dezen echter tot het poneren van zijn vermeende nadeel dat hij zelf situeert als een jobverlies met “een actuele en dwingende realiteit [...] die [zijn] professionele toekomst [...] vernietigt”, met verwijzing naar het door hem bijgebrachte stuk 2. Betreffend stuk heeft betrekking op het advies van de adviescommissie van 13 januari 2026 waarin wordt gesteld: “Voor hem betekent een weigering dat hij zijn huidige functie zou moeten verlaten, met aanzienlijke sociaaleconomische gevolgen.” Niet blijkt uit het advies op welke elementen de adviescommissie zich heeft gebaseerd om tot een dergelijke conclusie te besluiten. Evenmin wordt door verzoeker enig stuk bijgebracht waaruit blijkt dat hij zijn huidige functie niet langer uitvoert of niet langer zal kunnen uitvoeren, temeer nu uit voetnoot 7 in de nota van de verwerende partij blijkt dat verzoeker deel uitmaakt van het team van het Centrum voor Vaccinologie. In zoverre verzoeker aan de hand van een extra stuk (stuk 10) “Guideline for good clinical practice” de actuele dreiging voor zijn professionele positie en de onmogelijkheid om zijn huidige academische rol voort te zetten zonder de gevraagde titel, tracht aan te tonen, stelt de Raad van State vast dat in deze “Guideline” het volgende wordt gesteld:

“5. Clinical trials should be designed and conducted by qualified individuals.
5.1. Individuals with different expertise and training may be needed across all phases of a clinical trial, such as physicians, nurses, pharmacists, scientists, ethicists, technology experts, trial coordinators, monitors, auditors and biostatisticians. Individuals involved in a trial should be qualified by education, training and experience to perform their respective task(s).”

Uit deze “Guideline” blijkt dat men moet gekwalificeerd zijn op basis van opleiding, training en ervaring. Niet blijkt dat in deze “Guideline” een specifieke beroepstitel als voorwaarde wordt vermeld. Zoals door de verwerende partij terecht wordt aangevoerd, vereist de wet van 7 mei 2017 ‘betreffende klinische proeven met geneesmiddelen voor menselijk gebruik’ evenmin dat een studiearts over de bijzondere beroepstitel van arts-specialist in de klinische farmacologie of farmaceutische geneeskunde beschikt, nu artikel 36 van deze wet bepaalt:

“Overeenkomstig artikel 49 van de verordening moet de onderzoeker een arts zijn in de zin van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015. [...]. De onderzoeker beschikt over het visum bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg, overeenkomstig zijn beroep.”

Gelet op de voormelde vaststellingen stelt de Raad van State vast dat de door verzoeker bijgebrachte stavingstukken niet volstaan om de behandeling bij spoedeisendheid te verantwoorden, nu deze niet doen blijken dat verzoeker zich thans in een toestand zou bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht.

10. In zoverre verzoeker vervolgens de onmogelijkheid van het gesuggereerde alternatief aanvoert, nu het volgens hem onmogelijk is om de opleiding te volgen in combinatie met zijn huidige functie en hij evenmin in aanmerking komt voor het verkorte traject, kan zijn betoog evenmin worden bijgevalen.

De door hem aangevoerde argumentatie is niet het gevolg van de bestreden beslissing, nu de keuze om de opleiding als arts-specialist te volgen (zoals vereist door de regelgeving) of de huidige functie te beoefenen een louter persoonlijke keuze is. In het verzoekschrift erkent verzoeker dat het ministerieel besluit van 4 september 2023 voorziet in alternatieve trajecten om de gevraagde erkenning te verkrijgen (m.n. via een reguliere opleiding of een verkort traject). Het al dan niet in aanmerking komen voor het verkorte traject is een gevolg van de bepalingen van het ministerieel besluit, waar een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing niets aan kan verhelpen. Dat deze trajecten materieel, financieel of professioneel minder aantrekkelijk zouden zijn, volstaat niet om de spoedeisendheid aan te tonen. Het feit dat verzoeker, zoals terecht wordt aangevoerd door de verwerende partij, bepaalde keuzes zal moeten maken om de bijzondere beroepstitel alsnog te bekomen, impliceert evenmin dat hij zich in een toestand zou bevinden met onherroepelijke schadelijke

gevolgen ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht.

11. Evenmin kan het door verzoeker aangevoerde structurele tekort aan stageplaatsen de spoedeisendheid verantwoorden, nu los van het gegeven dat verzoeker verzuimt dit argument te staven met enig overtuigingsstuk, de vaststelling volstaat dat dit vermeende tekort niet voortvloeit uit de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

12. In zoverre verzoeker een “[o]nomkeerbaar verlies van unieke expertise en maatschappelijke rol” aanvoert, kan zijn betoog evenmin worden bijgevallen. Met de bestreden beslissing wordt verzoekers erkenning als arts-specialist in de klinische farmacologie en de farmaceutische geneeskunde geweigerd. Niet blijkt, zoals terecht wordt opgeworpen door de verwerende partij, dat deze beslissing verzoeker verhindert om zijn huidige professionele activiteiten als studiearts bij het CEVAC (of een ander centrum voor klinische studies) verder te behartigen en te ontplooien, noch wordt door verzoeker enig stuk bijgebracht waaruit blijkt dat, ten gevolge van de bestreden beslissing, zijn tewerkstelling werd beëindigd of het voornemen werd geuit om dit te beëindigen. Als er al sprake zou kunnen zijn van een vermeend expertiseverlies, dan vloeit dit niet voort uit de bestreden beslissing, doch eerder uit verzoekers beslissing om zijn verdere loopbaan afhankelijk te stellen van het bekomen van de bijzondere beroepstitel. Het feit dat verzoeker het onredelijk vindt dat hij in het CEVAC bijdraagt aan de vorming van een nieuwe generatie professionals in zijn vakgebied, terwijl hem de erkenning voor eigen gebruik wordt onzegd, betreft het een ventileren van een eigen standpunt waarbij niet wordt aangetoond dat de zaak spoedeisend is.

13. In zoverre verzoeker tot slot argumenteert dat zijn aangevoerde middelen ernstig zijn en “prima facie geschikt voor versnelde behandeling” en dat “[g]elet op de samenloop van deze ernstige middelen die de bestreden beslissing schijnbaar onwettig maken, en de vaststelling dat een loutere nietigverklaring na de normale proceduretermijn geen effectief herstel meer kan bieden voor de

inmiddels verloren gegane expertise en professionele functie” er voldaan is “aan de wettelijke vereisten van artikel 17 van de wetten op de Raad van State om de gevraagde schorsing onverwijld te bevelen”, volstaat de vaststelling dat de eventuele ernst van de middelen op zich de spoedeisendheid evenmin aantoon, vermits het voormelde artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State twee afzonderlijke voorwaarden inhoudt. Die gebeurlijke onwettigheid wijst niet uit dat de zaak voor verzoeker urgent zou zijn. Het betreft een andere en afzonderlijke voorwaarde waaraan moet zijn voldaan opdat tot een schorsing kan worden besloten. Verzoeker blijft er in elk geval toe gehouden om, naast het aanvoeren van een ernstig middel, aan de hand van concrete en verifieerbare gegevens ook het bestaan van de spoedeisendheid aan te tonen.

14. Het door verzoeker gevoerde betoog in het verzoekschrift, doet bijgevolg niet blijken dat hij zich thans in een toestand zou bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet overtuigt dat de aangevoerde nadelen veroorzaakt door de bestreden beslissing van die aard zijn dat het inhoudt dat hij daardoor niet de procedure ten gronde kan afwachten.

Conclusie

15. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,

kamervoorzitter,

bijgestaan door

Ilse Anné,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Chantal Bamps